

Ebba Strange (SF):

Vi stiller os fra SF's side meget skeptiske over for de foreliggende lovforslag. Når hr. Simonsen siger, at styring i sig selv betyder besparelser, er jeg slet ikke enig. Vi er fra vort partis side naturligvis ikke imod, at staten sætter nogle grænser for, hvor store beløb den finder det rimeligt at yde på de områder, hvor ydelsen er fleksibel. Men vi vender os meget skarpt imod, at netop de områder, vi behandler her i dag, skal være ofre for regeringens sparekniv. Muligheden for at staten skulle have indsigt med, hvor store beløb der skal ydes til de institutionsformer, som vi behandler, er jo til stede også i den nugældende lovgivning, eftersom statens tilskud ydes på baggrund af godkendte budgetter.

Når regeringen derfor nu finder det nødvendigt at lovgive om maksimumsgrænser, så kunne det jo tyde på, at man ikke har været kritisk nok fra socialministeriets, måske fra socialstyrelsens, side, når man har skullet godkende disse budgetter. Jeg ville meget have ønsket, at vi kunne have undværet disse lovforslag og have klaret problemerne med en henstilling til socialstyrelsen.

Det er da nok muligt, at der er nogle institutioner, der, uden at det ville gå ud over niveauet, kunne spare på driftsudgifterne, men det, jeg er bange for, er, at når man generelt anvender dette område som spareobjekt, så vil det medføre meget store uretfærdigheder, og det vil medføre en nedsættelse af standarden i mange institutioner.

Sådan som lovforslagene er udformet, tager de kun hensyn til, om den pågældende institution ligger i eller uden for hovedstadsområdet, og det vidner om ukendskab til de meget, meget forskellige vilkår, institutioner har at arbejde under. Der er stor forskel på, hvad børnene har brug for, når børnehaven ligger på Nørrebro, og når den ligger i Hellerup. Jeg kan bare nævne sådan noget som behov for mad, behov for udflugter; det er nogle helt andre behov, man har i den indre by end ude i omegnen. Lignende forskelle gør sig gældende, hvis vi går ud i provinsen og f. eks. sammenligner børneinstitutioner med børneinstitutioner i Sønderjylland. Vi så i efteråret, hvilke uretfærdigheder ensartede spareregler skabte for institutioner inden for åndssvageforsorgen, fordi vi også dér gav nogle generelle regler, der

gjaldt for alle institutioner, og så viste det sig, at de ramte fantastisk uretfærdigt, efter hvor god normeringen var i forvejen.

Jeg forudser, at dette maksimumsloft vil komme til at ramme netop de institutioner, der modtager børn fra de dårligst stillede miljøer, og at vi vil komme til at opleve en forringelse af den pædagogiske standard netop i forhold til dem, der trænger hårdest. Det er meget lettere i et velstående miljø for forældrene at give et tilskud til en busudflugt og give en ekstra god madpakke med og sådan noget, og så lempes man lidt på loftet på den måde. Men det er ting, der økonomisk og praktisk er store belastninger i mere pressede miljøer. Hvis en kommune ønsker at opretholde en høj pædagogisk standard, kan den naturligvis træde til med ekstratilskud, men der gøres udtrykkeligt i bemærkningerne til lovforslaget opmærksom på, at også kommunerne opfordres til at holde igen på tilskuddene, og i øvrigt ville det også nok forstærke den tendens, vi ser i dag, at forskellen i standard fra kommune til kommune er temmelig stor, måske større end rimeligt.

Jeg kan godt se, at muligheden for at holde forældrebetalingen i ave er til stede med dette lovforslag, da forældrebetaling jo udregnes som en procentdel af driftsudgifterne, men jeg tror ikke, det vil få nogen reel betydning, jeg tror ikke, det vil nedsætte forældrebetalingen.

I en tid, hvor det er dyrere end nogen sinde at etablere og drive en daginstitution og et plejehjem — de institutioner, vi her taler om — finder jeg det helt uantageligt, at vi bruger netop disse områder som spareobjekter.

Med hensyn til afskaffelse af læge- og tandlægetilsyn betyder det også en afgjort forringelse af den sociale standard i vore daginstitutioner. Hvis man kender noget til det daglige liv i daginstitutionerne, vil man vide, at lægetilsynet i mange tilfælde virker lidt tilfældigt. Dette burde dog ikke i sig selv inspirere til afskaffelse, men tværtimod til effektivisering. Det, der er den virkelige sandhed, er jo, at de familier, der virkelig har glæde af, at deres børn kan få læge- og tandlægetilsyn i børnehaverne, er de familier, for hvem det betyder tab af en dagløn og er forbundet med store praktiske vanskeligheder at komme af sted til eftersyn, og